R 5180 **Abraham's Faith Tested**

ஆபிரகாமின் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்டது

ஆதியாகமம் 22:1-13

"பலியை அல்ல இரக்கத்தையும், தகன பலிகளைப் பார்க்கிலும் தேவனை அறிகிற அறிவையும் விரும்புகிறேன்." ஓசியா 6:6

ஆபிரகாம், விசுவாசத்தின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுவதற்கான காரணங்களில் ஒன்றை இன்றைய பாடம் நமக்கு கூறுகிறது. அவரது முழு வாழ்க்கைச் சரித்திரமும் விசுவாசமுள்ள வாழ்க்கையாக, தேவனிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ள வாழ்க்கையாக, தெய்வீக வாக்குத்தங்களில் நம்பிக்கை உடைய வாழ்க்கையாக வரையப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நாம் இன்றைக்கு பார்க்கிற பாடமாகிய கடைசி சோதனையானது பயங்கரமான தீவிரமான ஒன்றாக இருந்தது. தேவனுடனான ஆபிரகாமின் பரிச்சயம் வருஷக் கணக்காக பெருகும்போது அவரது விசுவாசம் மென்மேலும் பலமடைந்தது. நமது பாடத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள விசுவாசமானது நம்மை ஆச்சரியப்பட வைக்கும் அளவுக்கு பெரிதாக இருக்கிறது. சர்வ வல்லவரோடு அதிக நெருக்கமான பழக்கமும் அனுதாபமும், நம்பிக்கையும் உடைய ஒருவர் மட்டுமே இப்படிப்பட்ட ஒரு சோதனையை சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்.

இந்த சோதனை தெய்வீக கட்டளையிலிருந்து வந்தது. அதாவது வாக்குத்தத்தம் மையப்படுத்தப்பட்டிருந்த ஆபிரகாமின் ஒரே மகன் ஈசாக்கை மோரியா மலையில் தேவனுக்கு பலியாக செலுத்த வேண்டும் என்பதாகும். நிலைமையை சரியாக உணர, ஆபிரகாம் அந்த சமயத்தில் 125 வயதுடைய வராகவும், ஈசாக்கு, வாக்குத்தத்தத்தின்படி அனைத்து ஆசீர்வாதங்களுக்கும் ஒரு வழியாக கர்த்தரால் குறிப்பிடப்பட்டவராகவும் இருந்தார் என்பதையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும்.

ஈசாக்கின் பிறப்பிற்கு நீண்ட வருடங்களுக்கு முன்பு பதினான்கு வருட காலமாக இஸ்மயேல் தான் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களுக்கு வழியாக இருக்கலாம் என்று ஆபிரகாம் நினைத்துக்கொண்டிருந்ததை நாம் பின்னால் சென்று ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். இன்னும் நாம் பின்னால் சென்று இஸ்மயேலின் பிறப்பிற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பாக ஆபிரகாம் அந்நியனாக அலைந்ததையும், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேறுதலுக்காக காத்திருந்ததையும், அவரது மனைவி பிள்ளையில்லாமல் மலடியாக இருப்பதை உணர்ந்திருந்ததையும் நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். ஐம்பது வருட காலம் நம்பியிருந்து காத்திருந்த பிறகு இப்போது அவரை பலிகொடுக்க தேவன் விரும்பியது எல்லாம் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தை, உண்மைத்தன்மையை விளங்கச் செய்வதற்காக இருக்குமா? ஆம், அப்படித்தான் இருந்தது. அவர் பிரமாணத்தின் இசைவான உறுதிமொழியை பெற்றிருந்தார். அது கற்பனையாக இருக்கவில்லை. அது சூனிக்காரி அல்லது மந்திரவாதியின் இரகசிய வார்த்தையல்ல. அது கனவல்ல.

ஆபிரகாமின் நற்பண்புகளில் ஒன்று தெய்வீக கட்டளைக்கு சரியானபடி கீழ்ப்படிதல் ஆகும். உடனே அவர் புறப்பட்டார். "உனக்கு அவர் சொன்னபடியெல்லாம் செய்." உடனே அவர் பிரயாணத்துக்கு தனது வேலைக்காரர்களையும் அழைத்துச் சென்றார். வேலைக்காரர்களை கீழேயே விட்டுவிட்டு, ஆபிரகாம் ஈசாக்கை அழைத்துக் கொண்டு மோரியா மலையின் உச்சிக்கு பிரயாணப்பட்டார். அந்த இடம்தான் நூற்றாண்டுகளுக்கு பிறகு சாலொமோனின் ஆலயத்தின் இடமாக ஆனது. ஈசாக்கு கட்டி வைக்கப்பட்ட அந்த பாறைதான் தாமிர பலிபீடத்தின் இடமாக ஆனது.

சமீபத்தில் நாங்கள் எருசலேம் சென்றபோது, இந்த பாறையை மிகவும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தோம். தேவாலயம் எங்கே கட்டப்பட வேண்டும் என்று தேவன் முன் குறித்த இடத்திற்கு ஆபிரகாமை அவர் அனுப்பி தமது ஞானத்தை வெளிப்படுத்தினதை நாம் நினைத்துப் பார்க்கிறோம். அந்த பாறை இரும்பு வேலி போடப்பட்டிருந்தது; அதைப் பார்க்கலாம், ஆனால் தொட முடியாது. அதன் நடுவில் ஒரு துவாரம் இருக்கிறது. அது பலியிலிருந்து வருகின்ற அதிகப்படியான இரத்தம் வெளியேறுவதற்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஐதீகம் சொல்லுகிறது.

இன்றைய பாடத்தின் அம்சங்கள் எப்படி நமது சிந்தைக்கு வந்தது என்பதை ஞாபகத்தில் கொண்டு வருவோம். மிகவும் வயதான மனிதன் ஆபிரகாம் வாக்குத்தத்தத்தின்படி வாரிசாகிய தனது பக்தியுள்ள மகனுடன் இந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். கட்டைகள் அங்கே வைக்கப்பட்டது. பிறகு பிதா தனது மகனிடம் தேவனுடைய கட்டளையை, தடுமாறும் உதடுகளுடன் ஆனால் உறுதியுடன் கூறினார். அவர் அங்கே தனது மகனை ஒப்புக் கொடுத்து, கத்தி அவன்மேல் படுமுன்பே, பரலோக பார்வையில் பலியானது நிறைவேறினது. கத்தியுடனான கை நிறுத்தப்பட்டது. அப்போஸ்தலர் விவரிப்பதாவது: "மரித்தோரிலிருந்து அவனை பாவனையாகத் திரும்ப பெற்றுக் கொண்டான்." (எபிரேயர் 11:19)

இவையனைத்தின் உண்மைப் பொருள்

பழங்காலத்தில் இந்த நிகழ்வுகள் எல்லாம் அதை நடப்பித்தவர்கள் மேல் அதன் பலன்களைக் கொடுத்தது. ஆனால் தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு, பரிசுத்த ஆவியினால் போதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமாக அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆபிரகாம், சர்வ வல்லவருக்கு நிழலாகவும், ஈசாக்கு, தலையும் சரீரமும் இணைந்த கிறிஸ்துவுக்கு நிழலாகவும் இருக்கிறார் என்பதை முன்னரே பார்த்தோம். இங்கு நாம் உண்மைப்பொருளை பெற்றிருக்கிறோம். நம் நிமித்தமும் முழு உலகத்தின் பாவத்தினிமித்தமும் பரலோகப் பிதா தமது மகனை இலவசமாக ஒப்புக் கொடுத்தார். "தேவன் தம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்." அதாவது அவருக்குள் பூமியின் சகல வம்சங்களும் ஆசீர்வதிக்கும்படியாக அவரைத் தந்தருளினார்.

தேவன் தமது மகனை மகா பலியாக கொடுத்தது, அவரது நித்திய அழிவை அல்ல, அவரது அழிவை மட்டுமே அர்த்தப்படுத்தியது. அதாவது இயேசு கிறிஸ்து பூமிக்குரிய ஆசாபாசங்கள் நம்பிக்கைகள், நோக்கங்கள் அனைத்தையும் மரிக்கச் செய்து, பரிசுத்த ஆவியினால் புதிய நம்பிக்கைகள், புதிய கொள்கைகள் மற்றும் புதியநோக்கங்களுக்காக ஜெநிப்பிக்கப்பட வேண்டும்– திரைக்கப்பால்.

தேவன் தமது குமாரனை இலவசமாக நம் அனைவருக்காகவும் ஒப்புக் கொடுத்த போது, அவரை மரணத்திலோ அல்லது பலியின் மனித நிலைமையிலோ விட்டுவிடவில்லை. அவர் நமது கர்த்தரை மூன்றாம் நாளில் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பி, பிதாவினிடத்தில் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே அவர் பெற்றிருந்த மகிமைக்கு, ஆம், அதற்கும் மேலான மகிமைக்கு உயர்த்தினார். தூதர்கள், கர்த்தத்துவங்கள் மற்றும் வல்லமைகளுக்கும் எல்லா நாமத்திற்கும் மேலாக உயர்த்தினார். இங்கே நாம் ஆபிரகாம் பலியிட்ட ஈசாக்கின் உண்மைப் பொருளை பெற்றிருக்கிறோம்.

"அவரோடு நாம் பாடுபட்டால்"

ஆனால் உண்மைப் பொருளில் இன்னும் அதிகம் இருக்கிறது. இயேசு தமது சரீரமாகிய சபைக்கு தலையாயிருக்கும்படி தேவ கிருபை ஏற்பாடு செய்தது. ஆகையால் கிறிஸ்துவின் பாடுகள் தலையாகிய இயேசுவினால் ஏறக்குறைய பத்தொன்பது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்த பாடுகள் உண்மையான ஈசாக்கின் பாடுகளில் ஒரு பகுதி மட்டுமே. இங்கே அப்போஸ்தலர் அறிவிப்பதாவது: "சகோதரரே, நாம் ஈசாக்கைப் போல வாக்குத்தத்தத்துப் பிள்ளைகளாயிருக்கிறோம்." (கலாத்தியர் 4:28)

பெந்தெகொஸ்தே நாளிலிருந்து உலகத்திலிருந்து அழைக்கப்பட்டிருக்கிற சபையானது கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்கு ஒப்பான மரணத்தின்மூலம் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறுவதற்கான உண்மைத் தன்மையையும், விசுவாசத்தையும் தகுதியையும் நிரூபிக்க கோரப்படுகிறார்கள்.

அவருடைய அங்கங்களாக “நாம் அவரோடு கூட பாடுபட்டால், அவருடைய அங்கங்களாக “நாம் அவரோடு கூட ஆளுகையும் செய்வோம்.” பிதாவானவர் அவருக்குக் கொடுத்த பாத்திரமாகிய பாடுகளும், அவமானங்களும் அவரது உண்மைத் தன்மையையும் விசுவாசத்தையும் சோதிப்பதற்கான ஒரு சோதனை. இதே பாத்திரத்தை அவரது பின்னடியார்களுக்கு அவர் கொடுத்திருக்கிறார். நீங்கள் அனைவரும் அதிலே பானம் பண்ணுங்கள் என்று கூறி, தனது முன்னுதாரணத்தை பின்பற்றி தேவனிடத்தில் உங்கள் அன்பையும் விசுவாசத்தையும் அவரினிமித்தம் மரணபரியந்தம் விளங்கச் செய்யுங்கள் என்றார்.

கர்த்தராகிய இயேசு அவரது ஆடுகளை பாதுகாக்கிறார் என்று அவரே தெளிவாக கூறினார். பரிசுத்த ஸ்தேவானின் மரணத்திற்கும் சபையின் துன்புறுத்துதலுக்கும் காரணமாயிருந்த தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுலை அவர் கண்டனம் பண்ணும்போது அவர் கூறுகிறதாவது: “சவுலே, சவுலே, ஏன் என்னை துன்பப்படுத்துகிறாய்.... நீ துன்பப்படுத்துகிற இயேசு நானே.” தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுல் நேரடியாக இயேசுவை துன்பப்படுத்தினதில்லை, ஆனால் அவருடைய சீஷர்களில் சிறியவனுக்கு எதைச் செய்தாலும் அது இயேசுவுக்கே செய்ததாகும். அது இன்னும் உண்மையாயிருக்கிறது. தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட சபையாகிய கிறிஸ்துவின் சரீரம். முழுமையடைந்து மகிமையடையும் வரைக்கும் அது தொடரும். இடைக்காலத்தில், கர்த்தரின் சீஷரில் சிறியவனை துன்பப்படுத்துகிறவனும், அவரது சீஷரில் சிறியவனுக்கு ஒரு கலசம் தண்ணீர் கொடுப்பவனும் மகிமையின் கர்த்தருக்கே அதை செய்கிறான்.

புதரில் இருந்த ஆடு

ஆபிரகாம் தனது குமாரனை பலியாக கொடுப்பதை தேவன், தேவதூதன் மூலமாக தடுத்து நிறுத்தியபோது, அதற்கு பதிலாக புதரில் சிக்கியிருந்த ஒரு ஆடு பலியாக கொடுக்கப்பட்டது. இப்படியாக ஒரு பலி ஆடு ஆபிரகாமின் வித்தின் ஓர் அடையாளமானது. மேலும் மேசியாவின் ராஜ்யத்தினால் பூமியின் வம்சங்கள் அனைத்தும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்படி, அவர்கள் சார்பாக தெய்வீக நீதியின் ஒப்புரவாகுதலின் வேலையின் ஒரு பகுதியை இது குறிக்கிறது.

தேவன் இஸ்ரயேலர்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோது இதே எண்ணமே கடைபிடிக்கப்பட்டது என்பதை நாம் நினைவுபடுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இப்படியாக பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி அடிக்கப்பட்டு, அதன் இரத்தம் அடையாளமாக தெளிக்கப்பட்டது. சுவிசேஷ யுகத்தில் அடிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டியினால் தவிர வேறு எதனாலும் முதற் பேரானவர்களின் சபையில் யாரும் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்ற உண்மையை முன்னறிவித்தது. “உலகத்தின் பாவத்தை சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி.” அதே போல இஸ்ரயேலுக்கும் அவர்கள் மூலமாக மற்ற வம்சங்கள், ஜாதியார், மற்றும் பாஷைக்காரர்களுக்கும் இந்த ஆசீர்வாதங்கள் வருதற்கு முன்பு ஒரு இரட்சிப்பின் வேலை அவசியம் என்பதை இஸ்ரயேலின் பாவ நிவாரண பலிகள் மற்றும் தகன பலிகளும் கூறுகின்றன.

ஆபிரகாமின் விசுவாச சோதனையிலிருந்து கிறிஸ்தவர்கள் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அநேக பாடங்களில் சிலவற்றை கீழே கொடுக்கிறோம்.

1. முழு மனுக்குலத்திற்கும் இறுதியில் ஆசீர்வாதம் வருவதற்கு ஒருவரது மரணம் அவசியம். இயேசு நமது பாவங்களுக்காக மரிக்கவில்லையென்றால், அவைகளுக்கு மன்னிப்பு இருந்திருக்காது. அதனிமித்தம் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் இருந்திருக்காது. அப்படியானால் மரணம் என்பது நித்திரையை விட அதிகமாக இருந்திருக்கும். அது முழு அழிவாக இருந்திருக்கும்.

2. இயேசு தமது உடன்படிக்கையை உண்மையாக நிறைவேற்றி தமது ஜீவனை கொடுக்காதிருந்தால், மகா ஆசீர்வாதத்திலும் தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்துதலிலும் பங்குபெற்றிருக்க முடியாது. அவர் மரணபரியந்தம், “அதாவது சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகிய தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார். ஆதலால் தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தினார்” (பிலிப்பியர் 2:8,9) என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறார்.

3. இதே ஒழுங்கே சபையிலுள்ள அனைவருக்கும் பொருந்தும் என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். நமது ஜீவனை அர்ப்பணம் செய்தால் மட்டும் போதாது. நமது ஜீவனை கொடுப்பதிலும். சிலுவையை எடுப்பதிலும், பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணுவதிலும் மரணம் பரியந்தம் மூழ்கியிருப்பதிலும் நாம் நமது விசுவாசத்தையும் உண்மைத்தன்மையையும் காண்பிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்கள்தான் மேசியாவுடன் மகிமையின் சிங்காசனத்தில் பங்குபெறுவார்கள். “நாம் அவரோடு கூட பாடுகளை சகித்தோமானால் அவரோடே கூட ஆளுகையும் செய்வோம்; நாம் அவரோடே கூட மரித்தோமானால், அவரோடேகூட பிழைத்துமிருப்போம்.”

பொறுமையுடனும் அடக்கத்துடனும் இரு; ஒவ்வொரு பேரழிவும்
உன்னை அன்பான கர்த்தரிடத்தில் நெருக்கி கொண்டுவரும்.
இந்த சோதனைகள் உன்னை ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட உன் ஆண்டவரைப்போல ஆக்குகிறது,
அவர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறார், அவரது கிருபை கிடைக்கும்.

பொறுமையுடனும் அடக்கத்துடனும் இரு; பலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
களைப்பான வழியின் ஒவ்வொரு அடியிலும்,
இருண்ட இரவு பூரண நாளுக்கு இடம் கொடுக்கும்போது,
இவையெல்லாவற்றிற்காகவும் பரத்திற்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்த வேண்டும்.